

Om er aan te ontkomen stond hij vroeg op; in z'n hoofd was een weëe pijniging, net alsof hij te veel gedronken had den vorigen avond. Vermoeid zag hij op tegen dat begraven-gaan; hij voelde 't als een banaal ceremonieel, ging na hoe hij daarin zou moeten doen, wat hij zou zeggen, op welken toon hij zou spreken, en dat denken ergerde 'm, omdat hij dus óók onecht wilde zijn; hij vond 't valsch, dat 'ie 'n hoogen hoed zou opzetten, ja, dat 'ie meeinging, terwijl er geen diepe rouw in 'm was over den dood van moeder Grijs, van wie z'n verstand toch zei dat 't een brave, hem sympathieke vrouw was.

Hij wilde laten zien, dat 'ie die vormelijkheid vies vond, en daarom zette hij z'n hoogen hoed scheef, en hij stak z'n duimen in de armsgaten van z'n vest, z'n handen kittig uitstrekkend als vleugeltjes, en zoo kankaneerde hij de ontbijtkamer binnen, op 't fluiten van de marche funèbre.

Maar dat spotten met zichzelf zag z'n vrouw aan voor spotternij met de doode.

Moelijk lachend om 'r boosheid niet te toonen, zei ze: „Hè vent, wat doe je akelig; zou je 't óók niet beter vinden om maar niet te gaan als je zoo gestemd bent? — 'k Begrijp 't niet, 't is niks voor jou om zoo raar te doen bij treurige dingen. — Bedank dan nòg. — Wil 'k even een boodschap sturen?” — Hij begreep dat die kapitteling verdiend was, kon niet uitleggen hoe 't in 'm was, en ietwat humeurig-verlegen zei 'ie dat 'ie nù nog gaan zou, maar dat 'ie nooit weer zoiets aannam.

En toen bleef hij wachten op 't rijtuig. Ging voor 't raam staan. Telkens klopte z'n hart zenuwachtig als hij in de verte wielgeratel hoorde, en dan drong daar zwaar doorheen de gedachte aan die bedank-formule, die 'ie terugduwde, niet repeteeren wilde, om 't vreeslijke van de vergissing niet weer te lijden...

De morgenzon zette de huizen aan den overkant, en 't grachtje en de boomen daarlangs in vriendelijk licht. 't Lokte hem uit om naar buiten te gaan, z'n moe hoofd te laten streelen door den frisschen wind, en langzamerhand voelde hij als iets prettigs de zekerheid dat hij nu een oogenblik zou kunnen zijn midden op 't ietwat buitenachtige kerkhof tusschen de boomen, en er genieten van de zuivere morgenlucht. Dat kon 'ie anders nooit, zat elken morgen op kantoor, onrustig van verlangen om te loopen in 't zonweer...

't Aangegeven oogenblik waarop hij gehaald zou worden, ging voorbij. Hij hoopte nu toch maar niet, dat ze 'n 'm vergeten zouden. Hij was er heelemaal voor klaar, ... dat even buiten-zijn op de begraafplaats ... en 't was toch ook wel intressant om zoiets mee te maken. Ja, die burgermensen zouden wel tegen 'm opzien, waardeeren dat 'ie 'r z'n drukke zaken voor in den steek liet, 't goedig vinden, dat 'ie meeinging, omdat 't toch „maar z'n hospita” was.

Zeker, 'n malle redeneering ... natuurlijk dat 'ie de uitnoodiging had aangenomen, niets nederig erin. Juffrouw Grijs was immers altijd vriendelijk voor 'm geweest, en dat 't, zooals zij dachten, nederig zou zijn, — gekheid, waarom was hij meer dan die menschen? Maar ze *zouden* 't zoo toch wel voelen. Hij